

Arrest

nr. 106 685 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 27 januari 2012 bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient op 5 juni 2012, in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 6 december 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring wettelijke samenwoning, dd. 27/01/2012: deze verklaring is te recent om te kunnen bewijzen dat betrokkenen als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

-Verklaringen op eer: deze verklaringen op eer kunnen niet als afdoende bewijs aanvaard worden ter staving van de duurzame en stabiele relatie gezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

-Bewijs van een behandeling bij de tandarts, dd. 31/05/2012: dit bewijs is eveneens te recent om een bewijs te kunnen zijn van de duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

-Foto's zonder datum: Er kan niet nagegaan worden wanneer deze genomen werden, en bijgevolg kan op basis van deze voorgelegde foto's niet bepaald worden of betrokkenen een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting in de synthesesmemorie:

"[...] In casu is de bestreden beslissing van 28 november 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- dat de aangebrachte bewijzen van de relatie (i.e. wettelijke samenwoning, foto's en verklaringen van familie en vrienden, bewijs van behandeling bij een arts);*

Allereerst legt verzoeker en zijn partner voldoende bewijzen van hun relatie voor, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte foto's en verklaringen.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

Ten derde staat het vast dat verzoekster samen met haar Belgische partner op datum van 28.11.2012 reeds 10 maanden onafgebroken wettelijk samenwoonde.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 28.11.2012 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

[...]

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet zou voldoen aan de eisen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, terwijl uit de bijgebrachte stukken wel degelijk een stabiele en duurzame relatie van verzoekster met haar partner blijkt. Het gegeven dat verklaringen werden gevraagd, kunnen wel degelijk op hun objectiviteit worden beoordeeld, daar verwerende partij instructies kan sturen ten einde de personen die dergelijke verklaringen afleggen te horen in een officieel PV. Immer, een persoon die valse of onjuiste verklaringen zou afleggen zou gerechtigd kunnen vervolgd worden.

Ten slotte blijkt dat uit de bestreden beslissing verwerende partij de andere voorwaarden voor de procedure gezinshereniging niet betwist zodat vaststaat dat deze voorwaarden werden vervuld. Er anders over oordelen zou een discriminatie betekenen van een gelijkaardige situatie waarbij door verwerende partij een beslissing wordt genomen en een rechtsonderhorige (in het kader van een schorsing- en/of vernietigingsberoep) één of meerdere punten niet zou betwisten. Immers, verwerende partij dient alle voorwaarden van de gezinshereniging te beoordelen en kan geen genoegen nemen met de beoordeling van 1 voorwaarde en de rest niet nagaan. Immers, in de bestreden beslissing heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een VOORBEHOUD geformuleerd inzake het al dan niet vervuld zijn van de andere voorwaarden inzake gezinshereniging. [...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu verzoekster niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie met haar partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster en haar partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden waarbij sprake is van drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen en dat hieruit evenmin blijkt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt kort ingegaan op elk van de voorgebrachte stavingstukken. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster maakt haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie of een Belg, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie of de Belg een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag. Zo oordeelde verweerder dat de verklaring van wettelijke samenwoning van 27 januari 2012 en het bewijs van een behandeling bij de tandarts van 31 mei 2012 te recent zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Wat de verklaringen op eer betreft, stelt verweerder dat deze

niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard, daar deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Met betrekking tot de foto's stelt verweerder ten slotte dat deze ongedateerd zijn en er derhalve op basis van deze foto's evenmin kan worden vastgesteld of er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

In zoverre verzoekster op algemene wijze betoogt dat zij wel degelijk *“voldoende bewijzen van [de] relatie [voorlegde], hetgeen blijkt uit de bijgebrachte foto's en verklaringen”*, dient de Raad op te merken dat deze algemene kritiek te dezen weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Waar verzoekster verder benadrukt dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds 10 maanden onafgebroken samenwoonde met haar partner, kan niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven zou leiden tot de vaststelling dat verweerder ten onrechte vaststelde dat niet afdoende is aangetoond dat de partners – zoals vereist in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben.

Specifiek wat de verklaringen op eer betreft, stelt verzoekster nog dat deze wel degelijk op hun objectiviteit kunnen worden beoordeeld, nu verweerder *“instructies kan sturen ten einde de personen die dergelijke verklaringen afleggen te horen in een officieel PV”* en *“een persoon die valse of onjuiste verklaringen zou afleggen gerec[h]telijk [zou] kunnen vervolgd worden”*. Gelet op het gegeven dat dergelijke verklaringen op eer zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoekster en/of haar partner en dergelijke verklaringen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht en gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het evenwel geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen op eer van een derde persoon niet weerhoudt als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Verweerder kon hierbij ook wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Of deze verklaring nu op papier wordt gesteld, mondeling wordt bevestigd aan verweerder of wordt geacteerd in een proces-verbaal maakt in wezen geen verschil. Aldus kan ook geenszins worden aangenomen dat verweerder de betreffende personen had moeten contacteren of had moeten laten oproepen door de politie met het oog op het afleggen van een verklaring. De Raad benadrukt in dit verband verder dat het aan verzoekster toekomt haar aanvraag tot verblijf te staven met alle nodige overtuigingsstukken. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten. Daarenboven stelt de Raad ook nog vast dat in de verklaringen op eer enkel wordt gesteld dat verzoekster en haar partner een relatie onderhouden, doch uit deze verklaringen kan op geen enkele wijze worden afgeleid of zij elkaar reeds twee jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag kennen.

Verzoeksters betoog dat verweerder in de bestreden beslissing niet betwist dat zou zijn voldaan aan de overige voorwaarden voor gezinshereniging kan verder – daargelaten de vraag of het al kan worden aangenomen – niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet op een afdoende wijze het bewijs heeft geleverd van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volstaat als grondslag van de bestreden beslissing waarbij verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Voormelde wetsbepaling voorziet immers in cumulatieve voorwaarden die dienen te zijn voldaan.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting de motivering van de bestreden beslissing niet dat zij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de bepalingen van

artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Gelet op hetgeen voorafgaat kan dan ook geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS